

RUIS

DECEMBER 2010 - 64

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | BOUDEWIJNSTRAAT 50 B-9000 GENT

COLOFON

AGENDA

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE
KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Piet Ruis
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille, Oryza Parmentier
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Gerard Herman, Bert Huyghe, John Humblet, Niels Latomme, Sven Schlijper, Hans van der Linden, Mik Prims, Pim van der Graaf
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN
Brecht Vandenbroucke
Christelle Gualdi
Bert Huyghe
COVER: Karel Wouters
STRIP: Gerard Herman

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

Anton Bruhin @ Bozar

02/12 Bozar Brussel
Alga Marghen: Ben Patterson (usa), Anton Bruhin (ch), Ghedalia Tazartes (fr), Rhodri Davies (uk)

02/12 Incubated Tilburg
Jonas Reinhardt (usa), Rene Hell (usa)

03/12 Kinky Star Gent
The Beautiful Band (be)

03/12 Occii Amsterdam
Jonas Reinhardt (usa), Rene Hell (usa)

04/12 Villa Te Koop Den Haag
Jonas Reinhardt (usa), Rene Hell (usa)

05/12 Netwerk Aalst
Manoeuvres: Jonathan Fitoussi (fr), Rene Hell (usa), Jonas Reinhardt (usa), Innercity (be), Elfenbeinturm's Tropical Beach Party Band (de), Bear Bones Lay Low (be/vz)

05/12 Cafe Manuscript Oostende
Wooden Shjips (usa)

08/12 Vooruit Gent
Erdem Helvaciglu & Heleen Vanhaegenborgh (tr/be)

09/12 Rumor Utrecht
Petrella/Pupillo/pandi (it/hu), Volcano The Bear (uk)

09/12 Extrapool Nijmegen
The Use of Ashes (nl), Bas Schevers (nl), Aki Onda & Lionel Marchetti (usa/fr)

10/12 Kinky Star Gent
Jean DL (be), Jesus is my Son (be)

10-12/12 Electronic Incubated Alchemy Venlo
Jonas Reinhardt (usa), Rene Hell (usa), Aki Onda & Lionel Marchetti (usa/fr), Cluster (de), Frans De Waard & Roel Meelkop (nl) ...

10+11/12 State-X Den Haag
Rangda (usa), Hanggai (cn), Volcano The Bear (uk), Thomas Ankersmidt (nl), Borbetomagus (usa), Arnold Dreyblatt (usa), The Pyramids (usa)

11/12 BELGIE Hasselt
Frode Gjerstad/Hamid Drake/William Parker (us/no)

11/12 4AD Diksmuide
Rangda (usa), Howlin Rain (usa), Dandy davy (be)

12/12 Worm Rotterdam
Runzelstirn & Gürgelstock (ch)

12/12 Trix Antwerpen
Rangda (usa), Howlin Rain (usa)

16/12 db's Utrecht
Julie Mittens (nl), Bebe Fang (nl), Eklin (nl) e.a.

16/12 VK* Brussel
Saint Vitus (usa), The Graviators (se)

17/12 4AD Diksmuide
Ty Segall (usa)

Een gure herfstavond. Het is zaterdag en ik heb huisarrest. Onlosmakelijk verbonden met het lot van het prille vaderschap. Geen smakelijke schranspartijen en tequilashotjes vanavond, maar gezonken in een ersatzdesignzetel van Habitat. Zolang mijn zoon maar geen erfgoedbeheerder wil worden. Elke twee dagen produceert onze uitverkoren generatie evenveel exabytes als tussen de oerknal en 2003. Wat moet er geconserveerd worden van een wereld waarin iedereen hoopt iets na te laten? Wat moet er mee in de digitale ark van Noach 2.0? Het volledige oeuvre van John Lennon in mono én stereo, de tweets van Kanye West of het Chelsea hotel? Niet dat het er veel toe doet. Slechts scherven van elke beschaving overleven. Ook digitale bibliotheken zullen verbranden. Het zal aan de toekomstige archeologen zijn om de relevantie van de ontdekte graven te bepalen. Wanneer het Circus Maximus gereduceerd is tot een hoop steengruis, zullen ook het Chelsea hotel en de Lintfabriek worden gesloopt. Maar niet alvorens ze getransformeerd zijn in themaparken of multifunctionele plekken waar het gemeentebestuur ook recepties kan organiseren. De muziek en poëzie die er zijn gecreëerd mogen overleven.

Geënerveerd door een sms-uitnodiging van een tweederangsvriend die zich aan het indrinken is in 't Dreupelkot, snuffel ik in een onlinearchief. Niet een archief dat is bekostigd door Europees subsidiegeld of geconcipeerd in werkgroepvergaderingen en seminars. Nee, warez-bb.org en tehparadox.com zijn illegale bibliotheken van boeken, strips en films. Nu onze frequentieband eindelijk breed genoeg is om die ook *lossless* en snel te downloaden hoef ik niet uit m'n Habitatzetel voor een middelmatige *heist movie* met George Clooney. *It ain't tequila*, maar je wordt er tenminste niet impotent van. Zo herontdek ik de seventiesklassieker "Network" van Sidney Lumet, een cynische openbaring over het medium televisie. De protagonist, een old school nieuwsanker, muteert in een gepassioneerde, dogmatische profeet en ziet zijn kijkcijfers terug pieken. Het is een absurde parabel die vandaag bittere realiteit is geworden. Een accurate profetie van Bill O'Reilly, Fox News en Peter Van Asbroeck. De volgende dag vlucht ik naar de bioscoop voor de matinee van "The Social Network" en hoop op dezelfde sensatie: een godsoordeel over de gereduceerde versie van het medium internet: Facebook. Robert Duvall wordt ingewisseld door Justin Timberlake, die zichzelf speelt als een cokesnuivende internetondernemer, het rolmodel van de Facebookgeneratie, geobsedeerd door celebrity lifestyles. De film is opwindend, maar geen Networksequel. Het is géén voorspelling van de toekomst van het medium van onze generatie. De idealistische vrijhaven van zelfexpressie en humanisme die aan de basis lag van het ontstaan van het internet is gemuteerd in een massamedium dat televisie ver overstijgt.

We minachten één miljoen lemmings die opgewonden geraken over de zoveelste heruitzending van FC De Kampioenen, maar wachten zelf vol spanning tot een van de 500 miljoen Facebookgebruikers een statusupdate over een hardnekkige tequilakater leuk vindt. *Facebook empowers individuals*. Zolang die individuen maar vals vrolijk zijn, gelikt en oppervlakkig als Justin Timberlake, ontdaan van

elk mysterie. Er is geen ruimte op Facebook voor angsten, verlangens of ontgoocheling. Een mens zijn karakter, taal en relaties worden gereduceerd tot multiplechoiceantwoorden, verwerkbaar door een *recommendation engine* die je de juiste psychedelische platen, boeken, films en gevoelens aanbeveelt. Die onmenselijkende realiteit wordt de nieuwe werkelijkheid. Onze vrijheid wordt geformatteerd, gestript van elke individualistische gedachte.

Mocht mijn zoon, in een zeldzaam eigenzinnige daad van puberale rebellie, dan toch kiezen voor het oneerbaar beroep van erfgoedbeheerder, laat hem dan vooral dit citaat van de protagonist uit "Network" conserveren: *"You're beginning to think that the tube is reality and that your own lives are unreal. You do whatever the tube tells you. You dress like the tube, you eat like the tube, you raise your children like the tube. You even think like the tube. This is mass madness."* En dat hij inziet dat de tube gerust vervangen mag worden door eender welk degraderend sociaal netwerk dat dan de plak zwaait.

“Jezelf verliezen in muziek, geest en lichaam”

Christelle Gualdi en haar Stellar OM Source

Christelle Gualdi herlaadde haar aura enkele jaren geleden in de Haagse underground, en steeg van daaruit op naar nieuwe dimensies. Haar Stellar OM Source is een muzikale trancemachine ontstaan uit de versmelting van een extravagante femme fatale met een batterij synthesizers en een flinke dosis nostalgie. Op het New Yorkse Olde English Spelling Bee-label verscheen zopas “Trilogy Select”, een selectie van drie zelfuitgegeven cd-r's.

Vertel me eens iets over je achtergrond. Ik ben er na al die tijd nog steeds niet uit of je nu een Nederlandse Française bent of een Portugees-Italiaanse Duitse...

Een jaar geleden vertelde mijn moeder me dat onze voorouders zigeuners waren. Ik weet niet of het waar is of dat ze dat zei omdat ikzelf zoveel reis als muzikante. Maar als je het echt wil weten, ik heb een Frans paspoort van Italiaanse ouders, met een Nederlandse residentiestatus en ik heb al in Duitsland, Portugal en de Verenigde Staten gewoond. Maar wie weet waar je me zult vinden binnen enkele maanden. Misschien laat ik mijn naam ook wel veranderen.

Je muziek is sterk spiritueel geladen. Wat zijn de extra-muzikale dimensies die je wil bereiken? Hoe ga je daarbij concreet te werk?

Ik geloof in het bereiken van hogere doelen met je eigen diepste wezen. Ik kan er gewoon niet bij dat mensen moeten werken om geld te verdienen enkel en alleen om meer te kunnen consumeren. We zijn allemaal zoveel meer dan dat, we zijn allemaal spirituele wezens! Ik was gisteren lasos' nieuwsbrief aan het lezen (iets wat ik iedereen kan aanraden, het is mind-blowing) over tekens van spirituele ontwakings. Onze soort groeit nu steeds meer naar zijn spirituele kant toe. Werken betekent voor mij een directe connectie met die dimensie. Dat is iets essentieels, een body spiritual. Misschien is het ook wel een van de manieren om je niet schuldig te voelen om veel te dagdromen! Als ik aan mijn muziek werk vertrouw ik enkel en alleen op mijn innerlijke capaciteiten, op wat er vibreert binnen in mij, mijn eigen intuïtie. Het zijn echt die resonanties die ik wil delen. Die benadering maakt het spiritueel georiënteerd, maar wat even belangrijk is voor mij, is dat het daardoor niet aan een bepaald genre wordt vastgehecht. Ik ben er oprecht van overtuigd dat ook rave- en danceparty's spirituele bijeenkomsten zijn.

Denk je dat er een god in het spel is?

Een god kan ik het niet noemen, maar een hogere kracht die vergelijkbaar is met de muze of het visioen, of een roeping, of een uitvergroting van ons wezen. Daar geloof ik in. Als artiest kanaliseer je dat fenomeen. Ik voel heel sterk dat ik de muziek die ik maak niet bezit, mijn persoon verdwijnt erachter. Eigenlijk is ze van iedereen. Ik ben enkel het medium.

Er zit ook een sterke erotische lading in zowel je muziek als je persona. Voel je je verwant met enige vorm van feminisme of vind je dat gender issues geen rol hebben binnen muziek?

Ik ben niet geïnteresseerd in het verschil tussen mannelijke en vrouwelijke muzikanten. Ik denk dat dat erg beperkend en frustrerend zou zijn. Je komt dan toch telkens uit bij het enige fascinerende biologische verschil, namelijk dat ze verschillen van elkaar. Er zijn bepaalde vrouwelijke kwaliteiten die mij dierbaar zijn en waar we als vrouw trots op kunnen zijn. Ik geniet van het feit dat ik een erotisch aura heb, dat ik aantrekkelijk kan zijn op het podium, maar het zou erg denigrerend zijn mocht het daarbij stoppen. Het is heerlijk om dingen uit te spelen, maar ik ben eerst en vooral een muzikante. Dat is voor mij het belangrijkste. De andere zaken zijn enkel kersen op de taart.

POST-FUTURE

Je verandert nogal eens van materiaal. Zo creëer je een evolutie in je muziek, maar toch blijft het allemaal herkenbaar als Stellar OM Source. Wat is het precies dat jouw muziek typeert?

Stellar OM Source gaat vaak over die onverwachte harmonieën, waarschijnlijk iets dat ik van freejazz heb overgehouden en ook het 'ripping' aspect, de solo, de climax, de spanning en de verrassingen voor de geest. Mensen hebben het vaak over mijn manier van spelen als een soort van breedvoerige flow. Eigenlijk zing ik wat er zich in mijn hoofd afspeelt en misschien heeft dat iets van een gezongen liedje, de pauzes, de intensiteit. Binnen de evolutie van mijn muziek zijn dat de constante gegevens, dat is mijn taal. Ik werk nu aan een nieuw project met een dance- en acidrichting. Het is zo interessant om te zien wat daarin van mij blijft.

Die taal heeft blijkbaar een sterke eighties vibe, soms zelfs nineties. Daarmee maak je deel uit van een bepaalde hedendaagse traditie die een soort 'vintage futurisme' nastreeft. Hoe beleef je dat zelf? Wat is jouw artistieke visie daaromtrent?

Er is nieuws gaande en het gaat snel. Onze productieverhoudingen worden geperverteerd en verhoogd. Ik voel de genialiteit in wat gaat komen. Het zal iets heel dieps zijn en niet iets nostalgisch. We gaan *full blast* naar de 2012-zone of eigenlijk naar het nieuwe 2062, er is niets meer te verliezen. We bevinden ons zowel in de middeleeuwen als in de toekomst en dat is nu. De dingen zijn nog nooit zo complex en zo duidelijk geweest op hetzelfde moment. Ik geloof enkel in langetermijnprojecties en ik kan enkel mijn idealen als basis nemen. Of het nu retro-futurisme noemen of post-future, het heeft in ieder geval een ontzettende kracht. Het *déjà-vue* gehalte is meer een echo, maar dan van dingen die constant proberen te veranderen. Toen ik na een lange pauze opnieuw muziek begon te maken, realiseerde ik me dat mijn verleden langzaam terug kwam. Tot de laatste jaren waarin ik mijn muzikale ervaringen van mijn tienerjaren herontdekte. De jaren '80 en '90 hebben mij gevormd en het voelt natuurlijk aan om vanuit deze sleutelmomenten iets op te bouwen. Het verbaast me vaak hoe je niet

kunt ontsnappen aan de muzikale liefdes uit je puberteit. Ik kan er niks aan doen maar ik smelt als ik de geluiden hoor van een Roland D-50 of 303-lijntjes. Ik was ook gefascineerd door de studio van mijn vader, de reel-to-reel tapes, de Atari- en MSX-computers, het gebruik van midi (mijn vader die saxsolo's speelde op zijn gitaar) en de avondlijke excursies naar de radio-studio. Daar zit geen logica in. Die geluiden raakten me zo diep dat het mijn queeste werd. *It's about a faithful heartfelt mission*. Daarnaast geloof ik ook dat de technologie uit de jaren tachtig nog echt voor de mensen was. Met een beetje doorzettingsvermogen kon je een machine volledig begrijpen en er creatief mee zijn. In de jaren negentig nam iets anders het over en werd ons begrip van technologie minder belangrijk, of misschien werd dat te gevaarlijk.

Speelt je vader nog steeds muziek?

Ja, mijn broer ook trouwens. Die is gitaarbouwer en werkt voor een belangrijke gitaarverzamelaar. Mijn vader speelt blues. Hij is een verzamelaar en een connaisseur. Hij was ook gitaarleraar. Muzikaal ben ik deels door hem opgevoed en deel door de muziek scholen.

Je artwork ademt diezelfde nostalgische sfeer. Maak je alles zelf?

Ja. Ik ben architecte van opleiding en heb veel freelance 3D-werk gedaan, architectonische animaties en renderings. Ik wil mijn muzikale ideeën in mijn visuele producties voortzetten. Het artwork is echt een weerspiegeling van de wereld waarin ik mijn muziek plaats. Nogmaals, dit is sterk beïnvloed door de dingen die ik als kind heb gezien: de Folon-posters in de hal, de esoterische boekcovers van mijn moeder, de Italiaanse interieurs met pilaren uit zwart en goud plastic, de computeraanimaties en spelletjes uit die tijd. Het is moeilijk toe te geven aan het heden. De meest fantastische kunst moet nog komen. We moeten dus bezig blijven.

Invloeden

Ik las ooit dat je fel door Terry Riley en Alice Coltrane beïnvloed bent. In een recent interview liet je dan weer vallen een geluid te zoeken die tussen JD Emmanuel en Theo Parrish in ligt. Hoe bewust ga je om met die invloeden?

Ik denk graag na over muzikale kruisingen. Fantaseren over de derde entiteit inspireert en bevrijdt me. Die invloeden zijn even belangrijk op muzikaal vlak als op het gebied van attitudes en visies. Drexciya's ideeën over werken in isolatie zijn bijvoorbeeld heel erg fascinerend (hun muziek ook natuurlijk). Ik haal ook vaak invloeden uit de momenten in mijn eigen leven of de verhalen van vrienden. Ik kan me niet inbeelden dat ik mij ooit zou focussen op een bepaalde soort muziek. Ik wil liever verschillende projecten met een bepaalde richting, maar die wel herkenbaar blijven. Het werken met referenties en invloeden was ook heel belangrijk toen ik architectuur studeerde. Het sleutelmoment voor mij in de opleiding was toen ik jaren '80 modemagazines begon te gebruiken om gebouwen te ontwerpen. Ik denk op dezelfde manier na over muziek.

Dat resulteert momenteel in een sterke outsider newagevibe. In je recent uitgegeven "Trilogy Select" is dat bij momenten heel erg aanwezig. Ook dat is een populaire trend van de laatste jaren. Denk je dat de plotse heropleving van het genre een sociologische oorsprong heeft?

Ik wou dat het een échte populaire trend was. We spreken hier nog altijd over muziek die uitgegeven wordt op 500 exemplaren en shows waar er vijftig mensen naartoe komen hé. Je

OORD VOORBIJ OORT

Stefan Hopmans

De ruimte is onaards. Onaardig. Een mens onwaardig. Waardeloos. Ik ben ontaard en aardeloos. Ik zwem zwaarteloos. Het is leeg tussen de sterren. Stelsels sterven. Zwarte gaten. Maar ik waan me niet alleen. Want de ruimte heeft ook zeemeerminnen. Ook kometen zingen. Pulsars zoemen. Deuren zuchten. En soms hoor ik een sirene. Cosmic background radiation. Ik leef door het duister en luister ademloos. De zuurstofmeter staat op rood.

kan er dus niet bewust voor kiezen om deze muziek te maken: de enige manier is er heel hard in geloven! Ik lees bijna geen blogs, forums of muziekmagazines dus ik ben er niet helemaal van bewust wat er aan het gebeuren is. Ik volg wat vrienden aan het doen zijn en ik merk wel dat er veel synthesizerspelers zijn tegenwoordig. Maar over die sociologische oorsprong ... Ik ben wel een aanhanger van Marilyn Fergusons *Aquarian Conspiracy*. Ik geloof in de New Age of Aquarius en ik ben er zwaar door beïnvloed, maar op een andere manier dan je misschien zou denken. Ik geloof in de spiritueel ontwikkelde cyborg en in machines die op emoties gebaseerd zijn. Ik ben ook positief over de ontwikkeling van de natuur en onze soort. Ik ben er zeker van dat we allemaal hersengolven delen. Ik heb mijn late tienerjaren doorgebracht in Franse voorsteden en in Stuttgart, in villa's met sauna, raw-food, een ECM-platencollectie, dagelijkse yoga, astrologie en de *pyramid powers* van mijn moeder. Het is dus duidelijk dat mijn zaak toen al verloren was. Ik maak enkel de soundtrack van ons leven!

Er staat op de "Trilogy Select" ook een samenwerking met Daniel Lopatin (Oneohtrix Point Never), waarmee je wel het een en ander gemeen hebt. Hoe verliep die samenwerking?

Als ik het me goed herinner, hebben we elkaar ontmoet in een aflevering van 'Unsolved Mysteries'.

Trance

Hoe zou je de ideale Stellar OM Source live-ervaring omschrijven?

Ik hou ervan dat mensen bewegen, dat ze deel uitmaken van het moment. De beste live-ervaringen zijn die op houseparties of Bunker Acidnachtjes. Ik zou graag uren spelen, zoals een Berghain dj-set maar dan live. Met momenten waar de beat of zo'n zware baslijn erin komt of als je in de loop zit en je denkt: "Hierna kan ik sterven". Ik ga op zoek naar de trance, naar jezelf verliezen in muziek, geest en lichaam. Ik heb dat al een paar keer meegemaakt. Het doet je enkel naar meer verlangen.

Toen ik je een zestal jaar geleden voor het eerst ontmoette, leek muziek nog niet zo'n belangrijke plaats in je leven te hebben. Hoe heeft Stellar OM Source je leven veranderd?

Rond die tijd was ik nogal op mijn hoede omdat ik gestopt was met spelen. Ik ben vanaf mijn zesde non-stop met muziek bezig geweest: muziekschool, hogere muziekopleiding, orkesten, musicologie ... Toen ik ermee stopte, voelde dat als de liefde van je leven verlaten omdat je niet meer kan communiceren, omdat je elkaar niet meer begrijpt, terwijl je weet dat je een en al passie bent. Toen ik herbegon, moest het traag gebeuren en moest ik het verleden bestrijden, mijn vroegere ervaringen, mijn klassieke kennis ... Ik gebruikte vrije muziekvormen en improvisatie om mezelf los te weken, om nieuwe angstwekkende muzikale terreinen te verkennen. Daarna ging ik wat elektronische apparatuur lenen bij m'n vader waaronder twee Juno's en een dx7. Toen ik vijf jaar geleden solo begon te spelen, voelde ik dat ik mezelf kon toeleggen op dat nieuwe pad en dat ik mijn voordeel uit mijn oude ervaringen kon halen, en mijn eigen ideeën kon ontwikkelen. Muziek spelen is mijn leven. Ik heb mijn oude liefde herontdekt en nu dansen we samen tot in de eeuwigheid.

stellaromsource.blogspot.com
oesbee.blogspot.com

Beeld: Brecht Vandenbroucke

Muziek laten branden

Tekst: Niels Latomme

Idris Ackamoor van The Pyramids

Heeft iemand zich ooit op een wetenschappelijk verantwoorde wijze gebogen over de vraag waarom negers met voorsprong pakken fellere en soulvollere muziek maken dan dan de gemiddelde middle class indiekid? Wacht even: het ligt aan mezelf! Ik hoor gewoon graag wilde zwarte muziek en ik heb alle redenen om, ondanks het strontweer, in een opperbeste stemming te verkeren: The Pyramids, Afro-Amerika's meest afropsychedelische freejazzgroep uit de jaren zeventig, zijn weer samen en spelen op 10 december in Aalst! Ik telefoneerde met Idris Ackamoor, oprichter en saxofonist, kreeg echter per ongeluk een Zuid-Afrikaan aan de lijn. Enkele mails later had ik volgende antwoorden in mijn virtuele bus.

Waarom een reünietour, zijn jullie daar niet te oud voor?

Idris Ackamoor: Vijf jaar geleden ontstond er een hernieuwde interesse voor de platen van The Pyramids. Op eBay boden kenners en verzamelaars hoge prijzen voor de originele albums. Ongeveer tegelijkertijd polste Dawson Prater van het platenlabel Ikef of we de drie originele platen wilden heruitbrengen. Ook dook toen een bootleg op van *Birth/Speed/Merging*, het derde en laatste album, uitgegeven door het Japanse EM records. Dawson vroeg het label om het album van de markt te halen. Blijkbaar had een louchere kerel zich voorgedaan als een lid van The Pyramids en EM records toestemming gegeven voor de heruitgave. We kwamen overeen met het label om in plaats van de bootleg een retrospectieve uit te brengen, *The Music of Idris Ackamoor 1971 – 2004*, met nummers van The Pyramids, onuitgebracht livemateriaal en recent werk van mezelf. De tijd was overduidelijk rijp voor een reünie. We speelden op het releasefeestje van de compilatie, op het San Francisco International Art Festival in 2007. Enter Christoph Linder van Planet Rock, een heel grote fan, die een Europese tour in elkaar stak. De sound van The Pyramids was visionair, een voorloper van wereldmuziek. Blijkbaar is de wereld nu klaar voor The Pyramids.

Waarom zijn jullie dan eigenlijk gestopt in 1977?

Iedereen groeide uit elkaar, ik scheidde van Margo, persoonlijke redenen ... Soms moeten jonge mensen volwassen worden en hun eigen weg gaan.

Hoe is het eigenlijk begonnen?

Margo, Kimathi en ikzelf studeerden samen aan het Antioch College in Ohio. Ik had het lumineuze idee om een voorstel te doen aan het Programma voor Buitenlandse Studies. We zouden met ons drieën een jaar naar het buitenland trekken om er te studeren en een groep in Europa te vormen. We wilden er eerst een aantal maanden werken en dan op een culturele safari gaan om Afrikaanse muziek en cultuur te bestuderen. Het college gaf ons een ticket waarmee we de

hele wereld rond konden reizen plus een kleine maandelijkse toelage. Onze enige verplichting was een intensieve cursus Frans aan de universiteit van Besancon in Frankrijk. De reis was eigenlijk 'ons' plan, echte contacten in Europa of Afrika hadden we nauwelijks.

Na de cursus in Besancon richtten we The Pyramids op en reisden we naar Amsterdam. We traden veel op in culturele centra en voor radiostations. Net voor het vertrek naar Nederland ontmoetten we in Parijs de jonge drummer Donald Robinson, die na enkele concerten bij ons begon te spelen. In november 1972 kwamen we aan in Tangiers, Marokko. Vandaaruit trokken we naar Casablanca, Dakar, Senegal en uiteindelijk strandden we in Accra, Ghana. We ontmoetten een jonge Ghanese student die ons uitnodigde om te verblijven bij zijn familie die 'Weekend in Havana' heette. De stammoeder van de familie werd 'the Diamond Queen' genoemd, om haar zakeninstinct. We bleven drie maanden om de cultuur en muziek te bestuderen. Margo en ik bezochten Bolgatanga en Tamale, steden in het diepe Noord-Ghana. We speelden er samen met de 'koningsdrummers' van Tamale. Ik nam deel aan een Juju-medicijneninitiatierite, Margo en ik speelden ook op een 'tweede begrafenis' van een koning van de Frafra. (Stam in Noord-Ghana. 'Frafra' betekent 'welkom'. De eerste kolonisten noemden deze stam de 'Frafra' omdat het volk hun bij het eerste contact verwelkomden met het woord 'Frafra'; n.v.d.r..) Na Ghana reisden we naar Uganda, juist nadat de wrede dictator Idi Amin aan de macht gekomen was. Na een week gingen we verder naar Nairobi, Kenya, waar we verbleven op een koffieplantage van een jonge Keniaanse zakenman. Die organiseerde begeleide reizen waarop Masai- en Kikuyukrijgers en -muzikanten optraden. Zelfs al speelden ze voor toeristen, hun traditionele dansen en muziek waren onwaarschijnlijk authentiek. Daarna trokken Margo en ik naar Ethiopië. Kimathi naar Egypte. In Ethiopië maakte Lalibela een enorme indruk. Lalibela (ook de titel van hun debuutplaat, n.v.d.r.) is het oude Ethiopische heiligdom waar King Lalibela in de twaalfde eeuw twaalf kerken uit massieve steen liet bouwen.

The Pyramids spelen op 10/12 in Netwerk, Aalst

Hadden jullie banden met bijvoorbeeld de Black Powerbewegingen of andere bewegingen die vochten voor gelijke rechten voor zwarten in Amerika?

Een groot deel van mijn composities (ik componeerde het grootste deel van de muziek) is politiek geïnspireerd. Iedereen van The Pyramids groeide op tijdens de burgerrechtenbeweging en -strijd eind jaren zestig. Mijn familie en mijn moeder namen actief deel aan de stakingen en de protesten. De Black Powerbeweging benadrukte afrocentrisme en spoorde Afro-Amerikanen aan om zich bewust te worden van hun spirituele en voorouderlijke roots. Als The Pyramids zaten we in de voorhoede van de Return-to-Africabeweging, op zoek naar onze afkomst. Veel van onze composities hebben afrocentrische titels als "Black man of the Nile", een hommage aan alle Afrikaanse invloeden. Nog andere titels eren grote Afrikaanse rijken zoals het Mossirijk. "Mogho Naba" is bijvoorbeeld naast de titel van een nummer ook de naam van de opperste heerser van de Dogombastam tijdens het derde Mossirijk (een vijftiende-eeuws rijk in West-Afrika, n.v.d.r.). Onze muziek was echter evengoed een uiting van onze persoonlijke spirituele en culturele reis en van het opgroeien als jonge Afro-Amerikaanse muzikanten.

Hoe kijk je nu terug op de drie platen?

Ik hou er erg van, omdat het muziek is die we vanuit ons hart maakten. We speelden om "muziek te laten branden" en om "onze zielen uit ons lijf te laten barsten", zoals een dichter ooit schreef. Het was pure en eerlijke muziek, wars van elke commerciële bedoeling. Ik ben wel verrast dat de platen nog steeds relevant en fris klinken. Veertig jaar geleden waren we helemaal niet bezig met de houdbaarheid ervan. Ik was gewoon blij om zo'n opwindende muziek te spelen. Het verwondert me evengoed dat ik bijna alle mastertapes heb gehouden en dat ik ook de eigenaar ben van alle auteurs- en publiciteitsrechten. We waren blijkbaar een van de eersten die onze rechten toe-eigenden, en zo een van de eerste bands die samen opnamen, zelf producteten en alles zelf uitbrachten en verspreidden.

Herken je jezelf er nog in?

Helemaal, hoewel ik nog steeds de onschuld probeer terug te vinden waarmee ik toen speelde. Ik speelde zonder enig besef van commerciële voornemen *Pure Spirit!* Soms ben ik zelfs geschokt door de intensiteit en door de heftige en onwaarschijnlijk lange solo's. Ik speelde als een kind, wat ik nog altijd nastreef: onschuldig, liefdevol, eerlijk en met een ruwe geest.

Wat betekent Free Black Music, een term die vaak opduikt om The Pyramids te omschrijven?

Ik groeide op in Chicago en werd daar goed bevriend met veel mensen die deel uitmaakten van AACM (association for the advancement of creative musicians, zie o.a. Art Ensemble of Chicago en Anthony Braxton). Hun motto "great black music, ancient to the future" sprak me enorm aan. "Great Black Music" was toen een oorlogskreet om te roepen dat jazz een unieke Afro-Amerikaanse verdienste is. Hoewel in veel gevallen Afro-Amerikanen niet de mogelijkheid hadden om muziek te verspreiden of te bezitten, sloeg de 'Free' in 'Free Black Music' op de vrijheid om muziek te bezitten, er mee uit te pakken en om muziek wereldwijd te beschouwen als gemeenschappelijkheid in de Afro-Amerikaanse culturele beleving.

Heb je plannen om nieuwe muziek te maken met The Pyramids?

Zeker. We zullen tijdens de tour zeker nieuwe muziek maken.

YES!

VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys

Francisco Semprun & Michel Christodoulidès 'Mondes Incantatoires et Espaces Carnivores' (Le Kiosque d'Orphée, 1970)

De Spanjaard Francisco Semprun en de Griek Michel Christodoulidès verhuisden in hun jonge jaren beiden naar Parijs. Daar liepen ze elkaar tegen het lijf en ze vormden er tijdens de jaren zeventig een sterk muzikaal duo. In hoofdzaak componeerden ze beiden in opdracht ter opulstering van toneelstukken, pantomimes en films. De muziek die ze hiervoor creëerden, was voornamelijk geïmproviseerd. Daarnaast werkte het koppel ook in opdracht van de Franse overheid voor wie ze muziek schreven die diende tot het stimuleren van lichaamsbeweging. De overheid gaf in de jaren zeventig namelijk platen uit op het Unidisc-label onder de naam *expression corporelle*. Daarvoor namen Semprun en Christodoulidès onder andere volgende platen op: Choréo-Rythmes, Espaces Dynamiques en Métamorphoses.

De opnames van deze Vergeten Plaat behoren tot de categorie improvisatiemuziek voor dans- en theaterworkshops en werd uitgegeven door Le Kiosque d'Orphée. Dit Franse label werd opgericht door Guy Bart in de late jaren vijftig. Het was bekend om zijn brede smaak en het bracht zowat alle muziekgenres uit, gaande van folk over traditionele muziek tot maçonnieke muziek en theaternieuw. Daarnaast bracht het label ook platen uit, die door de muzikanten zelf werden bekostigd. Het betreft hier voornamelijk uitgaven die in zeer beperkte oplage, soms op slechts vijftig exemplaren, werden gepresterd. 'Mondes Incantatoires et Espaces Carnivores' is zo'n uitgave.

De muziek duurt in totaal een kleine achtentwintig minuten en werd uitgebracht op 10-inchformaat. De publicatie is een compilatie die Semprun en Christodoulidès maakten voor een mimestuk. Dat stuk werd gebracht door twee Franse vrouwen - Pinok en Matho - wiens echte namen Monique Bertrand en Mathilde Dumont zijn. Deze twee dames richtten een Parijse mimeschool op in 1962: TEMP (Théâtre Ecole Mouvement et Pensée), waar vele Franse acteurs hun workshops zouden volgen in de jaren zestig en zeventig. Om hun workshops te documenteren, schreven deze dames ook verschillende boeken, die op hun beurt door vele Franse uitgeverijen werden gebruikt. Deze boeken werden ook voorzien van een muzikale begeleiding, waaronder enkele nummers die op deze Vergeten Plaat staan. Later zouden dezelfde componisten nog een soundtrack maken voor Pinok en Matho, maar dan voor Unidisc.

Semprun en Christodoulidès bespelen akoestische instrumenten, opgenomen in een ruimte met veel natuurlijke galm. Hun geluid is daardoor zeer atmosferisch en geeft ook een echt livegevoel, in plaats van als een droge studio-opname te klinken.

De componisten gebruiken een brede waaier aan instrumenten. De nummers bestaan meestal uit een combinatie van percussie- en snaarinstrumenten. Plukkende gitaren worden bijgestaan door darbuka, xylofoon, marimba en gongs.

Doordat de liedjes op deze plaat dienden ter begeleiding van het mimespel, klinken de meeste nummers ritmisch en soms ritueel. Bij een eerste beluistering zou je denken dat de plaat gemaakt is door Aziaten, dan weer door een Afrikaanse stam. Enkel door de studietechnieken en toonaard verraden de makers hun westerse karakter. Vele composities kan je omschrijven als imaginaire etnische muziek, die worden afgewisseld door westerse vrije of avant-gardistische stukken.

Bepaalde gitaarstukken doen mij denken aan Kali Bahl, maar ook aan Derek Bailey of Giacinto Scelci. Vooral dan aan zijn werk *Three Dances of Shiva*. Andere nummers klinken als Nino Rota's *LSD Roma*, Harry Partch' *Ballad for Gymnasts* of Moondogs' vroege werk. De klankkleur van de plaat lijkt ook op het zanderige en warme van Eden Ahbez' opnames. Kortom, deze Vergeten Plaat klinkt erg breed en zal iedereen kunnen aanspreken om zich op regenachtige winterdagen te verwarmen met onbewolkte aardse creaties.

ISTANBUL EKSPRES

MUZIEK, EXPO & FILM UIT DE METROPOOL WAAR OOST EN WEST ELKAAR ONTMOETEN

DO 02 T/M VR 10.12

ISTNB EKS 02.12/10.12

DE CENTRALE & VOORUIT

MET ISTANBUL FASIL ENSEMBLE – TUUR FLORIZOONE & BABA ZULA – AKA MOON & MISIRLI AHMET – HELEEN VAN HAAGENBORGH & ERDEM HELVACIOGLU – NERVIN – LODOS – KARDES TÜRKÜLER – SERKAN CAGRI TRIO & LA PANIKA – GEVENDE – NIL KARABRAHIMGIL – BRENNACCRIMMON & GROEP.

ALLE INFO OP WWW.DECENTRALE.BE OF WWW.VOORUIT.BE/ISTANBULEKSPRES.

TOP 5

Erdem Helvacioğlu is een van de weinige internationaal gerenommeerde elektronische muzikanten uit Turkije. Met releases op labels als Locust en New Albion zette hij de Turkse avant-garde op de wereldkaart. Op 8 december in duo te zien met Heleen Vanhaegenborgh op het Istanbul Ekspresfestival in de Vooruit.

Stephen Scott 'Vikings of the Sunrise' (New Albion) 1996

Een geweldige opname met bowedpiano-ensemble. Het inspireerde me om dingen uit te proberen op prepared piano.

Jeffrey Roden 'Seeds of Happiness' (Ewa Sur Le Balkon) 2006

Een van de meest inspirerende solobasplaten. Minimalisme op een Fender Precision bas.

Morton Feldman 'Rothko Chapel' (Odyssey) 1976

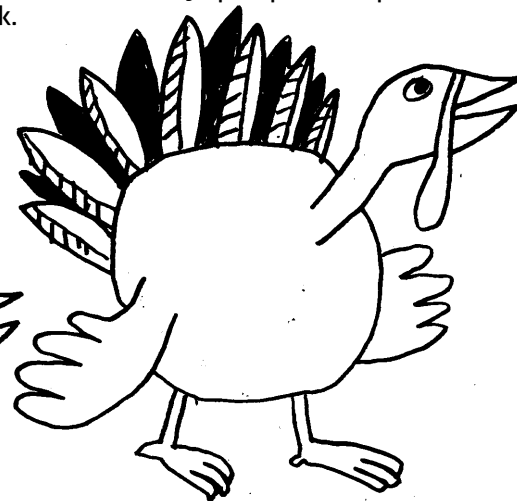
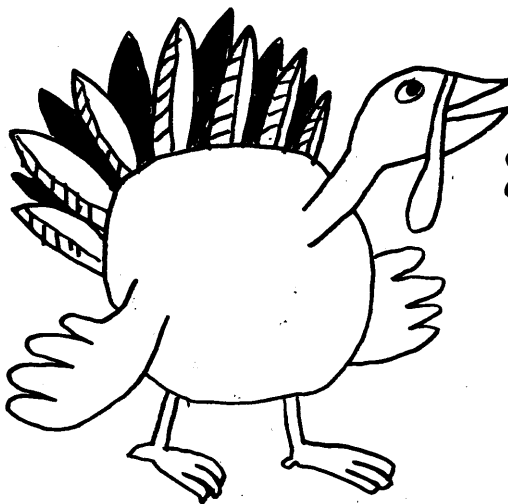
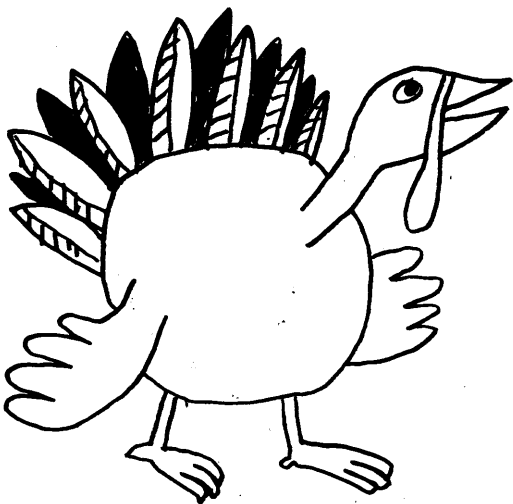
Perfekte stilte, verstilde muziek.

Oliveros, Dempster, Panaiotis 'Deep Listening' (New Albion) 1989

Vijfenvertig seconden natuurlijke echo. Dat doet me denken aan de grote architectuur van Istanbul.

Arvo Pärt 'Tabula Rasa' (ECM) 1984

Dit album veranderde heel mijn perspectief op nieuwe muziek.

INNERCITY

"Geen mens, geen machine"

Hans - Innercity - Dens brengt her en der en wijdverspreid releases uit en bestiert tegelijk zijn eigen Why So Serious?-label. Tranquile soundscapes, zwanger van schoonheid en diepgang zijn 's mans stiel, gekoppeld aan zwelgende en afnemende tonen richting drones en een bijkans buitenwereldlijkheid. Een omgeving die als het ware tegelijk bevreemdend en vreemdsoortig zalvend en geruststellend is, op het koesterbare af. Geen dystopie, maar ook geen utopie bij Innercity; neen. Veeleer een ritje op de rollercoaster langs het ongekende, onbekende, vreemde, be- of vervreemdende en all out rare, met steeds het gevoel dat het allemaal niet zo serieus te nemen is als utopie of dystopie of wat dan ook ... Een open toekomst vooraleer dus ... Vandaar: een vraaggesprek.

Kun je de titel van je debuutelp, *Future Life*, nader toelichten?

Die slaat niet per se op ons toekomstige leven, maar eerder op een verder geëvolueerd menselijk ras. Uiteindelijk hebben we allemaal, of we het nu willen of niet, hetzelfde doel op planeet aarde; samensmelten. Mens, dier, machine en plant, allemaal tot één geheel. Tot het zover is, zullen al deze actoren nog stevig moeten veranderen, maar deze holotropische koers is sowieso miljoenen jaren geleden gezet.

Is je werk futuristisch of futurologisch van aard? Dystopie lijkt je werk vreemd. Het is eerder een soort machinale utopie, met menselijkheid ... Geef jij je bijvoorbeeld ook rekenschap van singulariteit (dat machines steeds slimmer en sneller worden en ons leven in almaar grotere mate beheersen)?

De meeste samples die ik voor de plaat gebruikte, komen uit "Technocalypse", een driedelige documentaire van Frank Theys over enkele mogelijke toekomstbeelden. Sommige topics zijn ondertussen al meer present dan toekomstig.

Eerder klonk mijn muziek totaal dystopisch. Machinale utopie is me namelijk eerder vreemd dan dystopie. Hoewel ik niet denk dat machines in Terminatorstijl een einde zullen maken aan het tijdperk van de mens.

Geen mens, geen machine.

Machines worden meer als mensen, maar het zijn nog altijd simpelweg tools. Zo zie ik niet in waarom robots de plaats van mensen zouden innemen, tenzij de mens evolueert in de richting van wat wij ons bij robots voorstellen. Maar dat is anders, dan nemen mensen weer de plaats van robots in. En als robots al die kutjobs gaan doen die de laatste eeuwen uitgevonden zijn, zal niemand rouwig zijn omdat zou blijken dat er wel interessantere zaken zijn dan dagelijks te gaan werken.

Sowieso zal de wereld beter af zijn als 80% van de huidige jobs worden afgeschaft wegens nutteloos.

Sowieso zullen computertechnologie en moderne wetenschappelijke toepassingen verder in ons leven integreren.

Deze ideeën lonken misschien fel richting Atlantis of Aldebran of eender welk zogezegd utopisch idee. Wat futuristisch is, zal futurologisch blijken. Het verleden, maar anders.

Komen we terug op heel het holotropische idee dat we evolueren om één te worden, dan denk ik dat dankzij singularisatie een heleboel mutaties kunnen ontstaan tussen al de dingen die we tegenwoordig kennen. De mogelijkheden zijn er. Ik zie echt niet hoe men dit zou kunnen tegenhouden.

De tijd dat iedereen met een goed idee in de bak of op het schavot belandt, lijkt me wel voorbij, althans in onze westerse hallucinatie. Het vergt dan ook geen grote moed om in deze tijd eender welke boodschap of theorie te verkondigen. Wat nog wel hetzelfde blijft is de onwetende massa die enkel collectief met valse waarheden wil bevrucht worden en blind blijft om datgene waar het echt om draait.

Het innerlijke is een plaats waar je heen kan en die ook in kaart te brengen valt, hoewel hij continu lijkt te veranderen en veel mensen hem als fantasie dumpen.

Wie zie je tegenwoordig als je gelijken, je peers en wat zijn je invloeden lokaal/nationaal/internationaal? Zijn die al lang bij je of zijn er recente(re) ontdekkingen?

In 2009 reed ik een tour voor Spencer Clark, James Ferraro en LJC Martens. Die mannen zijn peers. Verder doen veel andere vrienden genoeg interessante dingen. Ik download geen

muziek en ik koop zelden nog platen of cd's. Ik heb de laatste drie jaar vooral naar mijn eigen muziek moeten luisteren en dus zullen de geluidjes die mijn machinaal kamerorkest dagelijks speelt dan ook wel mijn grootste invloed zijn. Vandaar ook het idee van de antimuzikant. Ik ben eerder een geluidsbeïnvloeder of iets dergelijks. Heel interessant trouwens, de invloed van het bewustzijn op bijvoorbeeld toevalsgeneratoren. Brengt me bij een andere grote invloed, namelijk mijn eigen cut-and-pastefilosofie uit boekjes over wetenschap en theosofie. "Denk aan de natuur, vergeet dat je eraan dacht en herinner je ze dan weer. Wat is dan de natuur?" Van die zaken, kennis gefilterd door geheugenverlies ... Tryptamines hebben ook een zware indruk op me nagelaten. Ik raad iedereen aan om zo snel mogelijk een pijpje dmt te roken en eens goed na te denken over de toekomst. Daar is de volgende level, nogal moeilijk om over te lullen, maar een goede reden om muziek te maken en die muziek zal snel de tryptamines vervangen en leiden naar nieuwe en betere ideeën en levensfilosofiën.

Hoe verhoudt je eigen werk zich tot dat wat je uit geeft op je eigen label?

Op Why So Serious? release ik tapes onder andere aliassen (Bottoms of Black Lakes, Anti-mind, Instant Space Soup, Monotonous Worlds, DJ Ketamine, Infinite Space Research Program ...). Vooral mijn eigen muziek dus, op enkele uitzonderingen na. Verder bootleg ik regelmatig tapes die ik op reis verzamel. Schoon muziekskes die ik eigenlijk vooral voor

vrienden dub. Allemaal fel gelimiteerd, simpelweg om wat kosten te besparen en niet met overbodige stock te sukkelen. Muzikale pulp als je wil. Verder moet je er niet per se veel achter zoeken, maar je mag wel. Er zit een warrige draad door al m'n releases. Zo zijn er opnames van 2013 die ik in 2009 al uitbracht.

Wat kunnen we binnenkort van Innercity en van WSS verwachten?

Van Innercity moeten er dit jaar nog een aantal tapes verschijnen op Hobo Cult, Animal Image Search en Bum Tapes. Release The Bats en Ikuisuus releasen rond het nieuwe jaar de tweede lp "Backworld". Met mijn vriendin (Eva Tourné) jam ik tegenwoordig in het duo Brein Kerkhof, de eerste opnames worden nu gedubd op een splitcassette met X-Tours (Stefan Kushima en Artem Bezu) voor WSS. Verder komt er een nieuwe Bottoms Of Black Lakes-cassette en een Fiësta Grande cassettesingle. Dat laatste is wat overblijft van twee jamsessies ten huize Panini. In 2018 komt er normaal, als alles volgens plan verloopt, een VHS-cassette van Jelle Crama en een hologramdisk van Sweet Team uit. In de toekomst wil ik ook teksten publiceren. Ik ben nu "Les Apocalypses" van Robert Garcet uit het Frans aan het vertalen. Hij is de bouwman van de Eben Ezertoren en een van de meest intrigerende Belgen die ik nooit ontmoet heb. In 2011 wil ik vooral live spelen en zo weinig mogelijk releases droppen.

nov/jan x 2010/11
www.netwerk-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

MANOEUVERS /
MUZIEK UIT DE KOSMOS
Jonas Reinhardt x Rene Hell x
Elfenbeinturm's Tropical Beach Party
Band x Jonathan Fitoussi x
Innecity x Bear Bones, Lay Low

Festival 20.05.12 x 14⁰⁰ x i.s.m. KRAAK

THE PYRAMIDS x
VOLCANO THE BEAR

Concert 10.12 x 20⁰⁰

Netwerk/centrum voor hedendaagse kunst x Houkaai z/n, B-8300 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73 x
F +32 (0)53 70 97 72 x info@netwerk-art.be x tickets > tentoonstellingen: € 1 / concerten: € 13 / 10 x Op
concertavonden tentoonstellingen open 14.00 > 22.00

nieuwe KRAAK uitgaves

IGNATZ - LP
selected songs from cassettes 2005 - 2009

MANOEUVERS: Rene Hell / Jonas Reinhardt /
Fitoussi / Bear Bones, Lay Low - 7inch

Baupitz presents

castle space sound festival

locatie: Kasteel de Berckt
Berckt 1 in Baarlo.
www.dancedrome.com

10 11 12 DEC 2010

Evenementenkalender

VRIJDAG 11 DEC

RENE HELL & JONAS REINHARDT // AKI ONDA & LIONEL MARCHETTI-
Brombron-set // VIBRAVOID special neo-kraut-set // ZEBRA-
FRANS DE WAARD & ROEL MEELKOP // KRISTUS KUT // GREENHAUS
// JOS SMOLDERS // MIKE KRAMER // NYM/DUBWARS Dubstep-set
// (H)EAR DJ // SUGARCRASH Dubstep-set // NINCA LEECE DJ set.

ZATERDAG 12 DEC

DIETER MOEBIUS/CLUSTER special new release Kram-set //
CLAUS VAN BEBBER & HUBERTUS DE BODE LABODELECTRE // TO-
LOUSE LOWTRAX DJ-set // OM DIGIDELICA & WILLEM OEDENTHAL
special live score of three Maya Deren short movies // DR MA-
BUSE // STEFFAN DE TURCK // PATTERN CUT OFF- Depl of WORM
// SIETSE VAN ERVE aka ORPHAX // VOF DUHO DUBACH visual live
electronic-set NINCA LEECE live-set // APELLATION CONTROLEE
special kraut-space-set // TJ KONG DJ-set // DJ TRESJER elec-
tro-ambient-set //

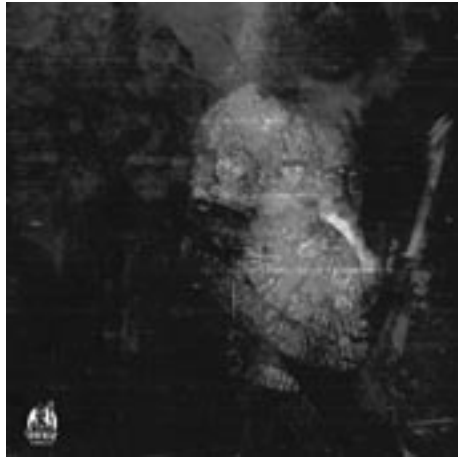
ZONDAG 12 DEC

INTERZONE PERCEPTIBLE live score of Murnau's Nosferatu // JADA/
JAN VAN DEN DOBBELSTEEN/ Sunday Juke Box-set. DANIELLE
LEMAIRE live-set. VOF DUHO DUBACH visual & live electronic-
set TIMO LULIK/AF URSIN & RAYMOND DIJKSTRA special set. TILL
KNIOLA aka DJ ZIPO/Aufabwegen. DIER PETER poetry performance.
ROMUNEN THEATER one act performance.

BESP[•]ROKEN

Bert Huyghe, Gerard Herman, Tommy Denys & Piet Ruis

Hond: Bert Huyghe

Purling Hiss - Histeria (Richie Records)

De intro, namelijk een feedbackstoot van een seconde, kenmerkt de hele plaat. Dit is psychrock zoals we ze het liefst horen op woensdagnacht in een donkere kamer met een natte plek op ons broek. Fuck, wie heeft bier op mijn broek gemorst? De vraag is natuurlijk retorisch en ik luister verder naar de immer aanwezige fuzzmuur terwijl ik naar de sporza.be surf. Er is niets scherp of overdreven strak aan deze plaat. De fuzzbrij kennen we ook van de andere projecten van Mike Polizze en de meeste nummers duren te lang. Toch is dit een goeie plaat die weinig verveelt. Een soort feel-good psychrockgroove spreekt uit ieder nummer. En blijkbaar ligt Club Brugge uit de beker. Yes!

Alastair Galbraith - Mass (Siltbreeze)

Alastair Galbraith heeft een mooie stem. Hij heeft ook een mooie plaat gemaakt. Mass is een mysterieuze trip doorheen bedwelmende schoonheid. Gitaarpluksel, drones, een zelfgemaakt glasharmonium, percussieloops, gefluister ... Het album telt 22 songs op 42 minuten tijd en is bijgevolg heel fragmentarisch. Toch valt de trip zelf nooit uit elkaar. Dat komt ondermeer omdat de plaat, ondanks de fragmentarische en het instrumentarium, nooit arty aanvoelt, maar steeds eerlijk en zelfs gezellig bij momenten! Ik voelde me in een warme bel terwijl ik naar Mass luisterde en dat gevoel heb ik niet vaak meer sinds mijn hond dood is.

Sheldon Siegel - Marcel en Carine wonen met hun drie kinderen in Vilvoorde (Reeshond)

Deze *limited edition* cd-r is ondertussen al de vierde release van het tienerfreejazzensemble Sheldon Siegel in twee jaar tijd. Het eerste dat opvalt is de cover. Na drie covers met enkel grijs tinten is er nu kleur in het ontwerp geslopen. We zien gele en rode vlekken. In de muziek trekken ze de lijn van de vorige releases wel door, maar dat is in het geval van Sheldon Siegel geen minpunt, integendeel. De soep van drumroffels, saxuithalen, celloweverij en de andere instrumenten die ze in hun tassen meezeulen, blijft boeien. Je hoort dat de jongens steeds beter op elkaar ingespeeld geraken. De opnames op deze cd-r dateren trouwens van hun optreden in de Bunker in Brussel op 30 juni. Van deze cdr zijn er slechts 42 gemaakt en zullen binnen enkele jaren geheide collector items worden! -BH

Blaastaal - Tom en Jerry (Blaastaal)

Medebrein achter het duo Blaastaal op Radio Centraal Bert Lezy heeft al een indrukwekkende reeks cd's uitgebracht. *Succesvolle verkoopstechnieken, Bedankt voor uw luisterplezier, Hij is onze dankbaarheid waardig* en nog een paar voorbeelden van waarom taal gruwelijk kan zijn. Op deze cd vermengt hij verhalen van een rip-offversie van Tom en Jerry. Koop het en laat het in je holletje keuten.

Pan American - For waiting, for chasing (Kranky)

Voor wachten, voor jachten, een reissue van de Brit Pan American. Het is een plaat met vele lagen, rustige muziek die je zou hebben opstaan wanneer je opstaat maar het brood is op en je hebt veel zin in ontbijt. Dus je moet naar de bakker maar het regent. Tegen je zin ga je alsnog. Je merkt dat het huis van de burens in brand staat en dat er veel schade is, terwijl aan je eigen huis niets scheelt. Of je kan het ook vergelijken met fluitige ruismuziek onder een documentaire over de laatste zoogdieren van Tasmanië. -GH

Expressway to Yo Yo Dieting - Bubblethug (Weird Forest)

Noise, je wordt het ook wel eens beu. Op een dag wil je de echte wereld zien en dan zoek je je toevlucht tot hiphop: groter publieksbereik, luxesuites in plaats van *door money* en vooral echte grieten in plaats van vastgekoekte dreadlockvagina's. Dat moet zo ongeveer de naïeve gedachte geweest zijn van Pat Maherr toen hij zich naast Sisprum Vish en Shitty Vibe Smasher op het vertragen van oude rapcassettes gooide. Het resultaat is een lome, downerhiphop slordig gemengd, opengesmeten en dichtgenaaid met vierdehands bosspedaaltjes en half gerepareerde samplers. Vier kanten hiphop in de noise-esthetiek en vervolgens voldoende om te blijven stinken in kelders en kraakpanden. DJ Screw voor de miserabelen. Heavily recommended!

Lil B - Rain in England (Weird Forest)

Een andere manier om hiphop weer aantrekkelijk te maken voor de underground hipsters is een echte neger de zaakjes te laten klaren. Lil B crunkt vrouwonvriendelijke west coast vibes, maar legde zich voor de vriendelijkheid eens toe op het new age genre. Het resultaat daarvan is zowat de meest bevreedende plaat van 2010. Kitscherige laptopsoterie gaat hier vier kanten lang hand in hand met beatloze zielepraat. Diepgaande Afro-Amerikaanse poëzie van een hedendaags multiblower uit California. Geen *bitches* en hoes op deze plaat maar eervolle *stream-of-consciousness* en liefde. Post-domineedichtersrap. Far-out en enkel voor de echte doorzetters en hardnekkige liefhebbers. - PR

Majutsu No Niwa - Ecstatic Chrystallization (Sloowtapes)

Extatisch was Rinji Fukuoka (Overhang Party) zeker toen hij deze cassette volgde voor het Sloowtapesimprint. Dit is heavy feedbackgitaar en free drums in de gebruikelijke jagguitarnoise-stijl. Het klinkt als een goede Jimi Hendrixintro, maar dan wel een hele lange. Weinig wereldschokkends, maar zeker spek voor de bek van PSF-heads en heavy stoners.

Ralph White - Atavistic Pillow (Sloowtapes)

Atavistic Pillow is een cassette met tracks van *The Atavistic Waltz* en *A Kalimba Pillow*, respectievelijk een zelfuitgegeven cd en cdr van deze Texaanse cowboy. Old Time-y-gitaar- en banjoriedeltjes opgevuld fiddle, kalimba en nostalgische frontporchvibes. Allemaal mooi uitgesponnen en voorzien van ijle en stemonvaste folk tales.

Artists - Hund gesucht, a song about a lost dog (eigen beheer)

Twee snaren, en de tekst 'hund gesucht'. Genoeg om een culthit mee te maken. Dat was precies wat Gerard Herman & Bert Huyghe ofte Artists in gedachten hadden. Tien minuten later was er genoeg materiaal voor een 7". De a-kant zal voor altijd deel uit maken van de Vlaamse avant-gardegiedenis. Een one-sided had volstaan.

Bill Orcutt - Way Down South (Palilalia)

Een nieuwe one-sided elpee op Orcutts eigen Palilalia-label waarop hij opnieuw akoestische hardcore brengt met viersnarige gitaar en stem. Nog een stuk harder en kouder dan *A New Way to Pay Old Debts* en nu met extra feedback. Genoeg om uw ongestelde vriendin binnen de vijf minuten aan het huilen te krijgen. Fel!

Innercity - Future Life (Aguirre)

Innercity is de Antwerpenaar Hans Dens met zijn zeventig pseudoniemen. Zijn debuutelpée op het Belgische Aguirre Records bestaat uit twee delen: reflecties en simulaties. Alle nummers klinken nogal spaced-out, gaande van pure ambientnummers tot elektronische nummers ondersteund door percussieloops. Deze laatste nummers verkiezen we hier, maar in zijn geheel een zeer te pruimen plaat.

Brother Raven - Diving Into The Pineapple Portal (Aguirre)

Vinylheruitgave van een gelimiteerde cassette uit 2009 van dit duo uit Seattle. Harmonieuze geïmproviseerde mix van eighties synth work outs, tapemuziek, ambient en vroege new age. De elpee opent als een donkere, meer agressieve en meer uptempo versie van *Dolphins Into Future*, maar ontspint zich in de drie volgende tracks als meer abstracte Tomita. Afgezien van de nu en dan overstuurde persing een meer dan bevredigende trip. - PR & TD

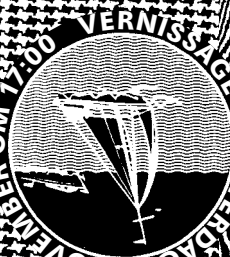

Mats Gustafsson - Needs! (Dancing Wayang)

We zijn altijd blij als we een nieuwe elpee van het Britse Dancing Wayang mogen ophalen bij de post. Deze *Needs!* is hoogstwaarschijnlijk de meest uitdagende uitgave op het label tot nu toe. Gustafsson ging ervoor de studio in met zijn bariton- en schuifsaxofoon, verse longen en een arsenaaltje aan elektronische lawaaimakers. De diepste saxtonen worden overstemd met psychotische noise-erupties. Eens hoor je minimaal geblaas in koper, dan weer tergend gekraak, alsof je hoofd op de E40 ligt en er om de seconde een Bulgaarse trucker overheen rijdt. Nooit echt voluit agressief, maar eerder lawaai uit liefde. SM voor jonge avant-gardisten dus. Geen makkelijke plaat en zeker geen kerstcadeautje voor je sympathieke jazznonkel, maar op zijn minst een interessant document in zijn indrukwekkende discografie. Alle tracks zijn opgedragen aan iemand (The Ex, Sten Sandell, Leif Elggren etc). Ze mogen er blij mee zijn. Jim O' Rourke schreef de liner notes en Mathias Pöschl maakte de hoes, mocht dat u nog kunnen overtuigen. - PR

DE HAAR DE HAAR

28.11.2010-30.01.2011

RELAX MOST OF YOUR MUSCLES

**BE
PART**

Platform voor actuele kunst

Westerlaan 17, B-8790 Waregem
Open van zondag tot vrijdag, van 11:00 tot 17:00
Gesloten op 24 en 25 december, 1 en 3 januari
Op zaterdag enkel op afspraak voor groepen.
Gratis toegang

www.be-part.be